

РЕШЕНИЕ

№ 8402

гр. София, 30.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 30.09.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5062** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс /ДОПК/.

Делото е образувано по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция в [населено място], [улица], ет.5, ап.30, представявано от Е. И. - управител, срещу Ревизионен акт № Р-22221718003281-091-001/31.12.2018г., издаден от Е. С. - орган, възложил ревизията и Роза З., ръководител на ревизията.

Ревизионният акт (РА) се оспорва в частта за установените задължения за данъчен период м. 04.2018г. за допълнително начислен ДДС в размер на 23 345,60 лв. по издадени от дружеството фактури към [фирма] за доставка на три нови автомобили, потвърден в тази част с Решение № 429/12.03.2019г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при Централно управление на НАП – С..

С жалбата се иска от съда да отмени РА в оспорената част като се претендира, че свързани лица по пар.1, т.3, б.“а“ ДР на ДОПК можело да бъдат само физически лица, а в случая се касаело за доставки между юридически лица, а липсвали данни управителите на двете дружества да участват в управлението на другото. Позовава се на съдебна практика - Решение № 12 583/22.10.2014г. на ВАС по адм.д. 15636/2013г. и Решение № 7596/30.05.2012г. на ВАС по адм.д. 9425/2011г. При отмяната на РА от съда се иска да бъде оставен в сила декларирания от дружеството резултат за данъчните периоди.

Ответникът директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика

при Централно управление на НАП – С. А., оспорва жалбата изцяло, претендира неоснователността ѝ по съображенията, изложени в решението на директора, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата преценка по реда на чл.160, ал.2 ДОПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

При преценката за допустимостта на оспорването съдът съобрази, че решението на директора на ДОДОП е връчено на дата 14.03.2019г., а жалбата до съда е от дата 26.03.2019г., с оглед на което е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, а предвид обхвата на оспорването, жалбата е допустима и по чл.156, ал.2 ДОПК.

По издаването на РА от компетентен орган, спазването на изискванията за съдържание и форма и процесуалните правила, съдът приема следното:

Процесното ревизионно производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221718003281-020-001/07.06.2018 г., изменена със ЗВР от 03.08.2018г., 05.09.2018г. и 08.10.2018г., всички издадени от Е. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“, в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., на който са възложени функциите на орган по възлагане на ревизии по чл.112 ДОПК със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

Със ЗВР за изменението на първоначалната е удължаван срока на ревизията, първоначално определен на два месеца от връчването на първата заповед, като е разпоредено да приключи до 08.11.2018г.

Със ЗВР е възложено извършването на ревизия на [фирма] за данъчни периоди 01.02.2018г. до 30.04.2018г. и за установяване на задължения по ЗДДС.

За установеното при ревизията е издаден Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221718003281-092-001/06.12.2018 г., от органите по приходите, посочени в ЗВР – Роза З. – ръководител и О. А.. Срещу РД не е подадено възражение по реда на чл.117, ал.5 ДОПК от жалбоподателя. Въз основа на уведомление за съставения РД и след срока за възражение, е издаден и оспорения по делото РА № Ревизионен акт № Р-22221718003281-091-001/31.12.2018г., издаден от Е. С. - орган, възложил ревизията и Роза З., ръководител на ревизията.

С РА са възприети предложенията за установяване на задължения, направени с РД, като констатациите на доклада са потвърдени изцяло.

В хода на процесното ревизионно производство са събрани доказателства по предвидените в ДОПК способи. Така в хода на производството на дружество са връчени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ - общо две искания от 08.06.2018 г. и 31.07.2018г., по които са представени доказателства и писмени обяснения от управителя на дружеството жалбоподател. Извършена е и насрещна проверка на прекия доставчик на автомобилите и на [фирма].

Предвид конкретните обстоятелства по делото - датата на образуване на ревизионното производство, съпадаща с дата на първата ЗВР и ревизираните периоди, то към тази дата не са изтекли сроковете по чл.109, ал.1 ДОПК и процесният РА е издаден в

рамките на допустимо ревизионно производство.

РА, РД и ЗВР са издадени като електронни документи, подписани с квалифициран електронен подпис, за което са представени доказателства –разпечатки на хартиен носител за проверка на електронните подписи – л.48-50, въз основа на които и останалите доказателства по делото съдът приема, че тези актове са издадени от компетентни органи. При издаването на същите актове е спазена и изискващата се писмена форма и съдържание, предвидени съответно за ЗВР по чл.113, ал.2 ДОПК, за РД по чл.117, ал.2 ДОПК и за РА – по чл.120, ал.2 ДОПК, в това число, в мотивите на РА е посочено, че се потвърждават мотивите на РД и съставляват неразделна част от РА.

По спазването на сроковете по чл.114 ДОПК, съдът намира, че не са допуснати нарушения, доколкото първоначално е определен срок на ревизията на два месеца от връчването на първата ЗВР, впоследствие продължен до максималния срок по тази разпоредба, предвид заповедите на л.16-27 от делото).

В хода на ревизионното производство от страна на жалбоподателя са представени писмени доказателства в негова защита, актовете на органите по приходите - ЗВР, РД и РА, както и искания за представяне на доказателства са му връчвани по електронен път. Тези актове са издавани като електронни документи, за което са представени доказателства по делото - за подписването им с квалифициран електронен подпис, равностоен на саморъчен подпис и установяващ авторството на подписалите съответните актове органи по приходите. По този въпрос няма оспорване с жалбата както и по доказателствата, въз основа на които са установени допълнителни задължения с РА в оспорената част.

При така изложеното, съдът намира, че РА е издаден от компетентен орган, доказателствата са събрани по допустими от ДОПК способности, не са нарушени права на жалбоподателя, доколкото същият се е възползвал от правата си да участва в ревизионното производство като представя доказателства, подава възражения и жалби.

По материалната законосъобразност на РА съдът приема следното

С РА за данъчен период м. 04.2018 г. е установен ДДС за довносяне в размер на 494,99 лв., при деклариран от ревизираното лице ДДС за възстановяване в размер на 22 850,61лв., и след като допълнително е начислен ДДС в размер на 23 345,60 лв.на основание чл. 27, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл.26, ал. 2 от ЗДДС - незаконосъобразно намаление на данъчните основи на доставките чрез симулативна неустойка, по издадени от жалбоподателя три фактури към [фирма], за доставка на нови автомобили, а именно: фактура№600100001/18.04.2018 г., с данъчна основа 12 024,00 лв. и ДДС -2 404,80 лв.; фактура №[ЕИК]/18.04.2018 г., с данъчна основа 12 024,00 лв. и ДДС -2 404,80 лв. и фактура №600100003/30.04.2018 г., с данъчна основа 12 024,00 лв. и ДДС -2 404,80 лв. И трите фактури са с идентичен предмет на доставката „нов автомобил с марка VW T." индивидуализирани с номер на шаси.

Посочените автомобили са придобити от дружеството-жалбоподател по Договор № 674/27.11.2017г. между "Мото Б. 94" и дилъра на такива автомобили [фирма] - с предмет доставката на три броя автомобили от посочената марка с единична цена

61120лв. и обща цена 183 360лв. със срок на доставката - четири месеца от датата на плащане на аванс: - 3000лв. при сключването на договора, 33 072лв. - до 15.12.2017г. и при договореност дилърът да не носи отговорност за закъснение на доставките по вина на производителя на автомобилите. За доставката на автомобилите на дружеството жалбоподател от страна на доставчика са издадени съответните фактури за авансови и окончателни плащания, последната от 27.04.2018г., като трите автомобили са предадени на жалбоподателя с приемо-предавателни протоколи от 18.04. 2018г. и 27.04.2018г., като на същите дати 4и на същото място - паркингът на Прокуратурата на Република България, е протоколирано и предаването им от страна на жалбоподателя на [фирма]. Не е спорно също, че последното дружество по договор за възлагане на обществена поръчка от 17.11.2017г. е доставчик на 6 броя такива автомобили, с единична цена 63 000 лв- общо 385 000лв., която сума е преведена авансово от Прокуратурата на [фирма] на 23.11.2017г.

Също не е спорно между страните, че трите автомобили, по фактурите, издадени от жалбоподателя на "Р. К. " еоод са предадени на Прокуратурата с протоколи от 20.04.2018г., - два от тях и третият - на 08.05.2018г , при договорен краен срок за доставката до 17.03.2018г. по договора за обществена поръчка между тези субекти.

За договореностите между "Р. К." Е., във връзка с доставката на трите автомобили, се установява следното от представените от двете страни доказателства:

1. За управителите на двете дружества - съответно Е. И. и Р. Ч. са съответно дъщеря и майка, поради което е прието , че двете дружества [фирма] и [фирма], са свързани лица по смисъла на пар.1, т.3, буква "а" от ДР на ДОПК.

2. Предаването на трите автомобили по спорните фактури от дилъра на [фирма] и от последното дружество на [фирма], е извършено на едни и същи дати - 18.04.2018 г.и 27.04.2018г.

3.Относно цената на придобиване на автомобилите се установява от фактурите между посочените страни, че [фирма] придобива всеки от трите автомобили за сумата от 61 120 лв. с включен ДДС , и ги продава чрез издаването на спорните по делото фактури по единична цена от 14 428,80 лв. с включен ДДС на "Р. К."

4.За обяснение на посочената аномалия между цените на придобиване и продажните цени, от страна на жалбоподателя [фирма] са представени:

4.1.договор от 22.11.2017г., подписан между [фирма] и "Р. К." Е., с предмет доставката на три нови автомобили, индивидуализирани с изричното посочване на шаси, идентични с тези по спорните фактури, и при единична цена 61 120лв. с ДДС., платима по банков път със срок на доставка - 4 месеца от подписването на договора.

4.2.Представен е и анекс към договора по предходната точка и от същата дата, с чл.3 от който е договорена неустойка за неизпълнение в срок до 22.03.2018г. - при забава до 10 календарни дни - 50 000лв. без ДДС, а над 10 календарни дни- 140 073,60лв.

4.3.Представен е и втори анекс към договора за доставка - от 22.03.2018г., съгласно

анекса поради забавено изпълнение продавачът продава на купувача описаните в договора от 22.11.2017г. МПС за сумата от 43 286,40лв.

4.4. От управителя на дружеството -жалбоподател - [фирма] са дадени писмени обяснения по искането от 08.06.2018г., според които продажната цена била формирана след включване на всички разходи по доставката - включени приблизително по 2 000лв. за всяко МПС, а след като била направена поръчката за автомобилите, временно било спряно производството от немския завод. Също от управителя са дадени и писмени обяснения по искането от 31.07.2018г. според които продажната цена била формирана при изчисление на разходите за доставка плюс печалба 1 000 лв, а впоследствие било констатирано забавяне на доставката от предходния доставчик, което повличало закъснение и за последващата доставка, която дружеството-жалбоподател следвало да осъществи. В тези обяснения е извършено позоваване на чл.3 от анекса от от 22.11.2017г. към договора за доставка относно договорената неустойка, а закъснението мотивирало подписването на допълнително споразумение от 23.03.2018г. и съгласно условията по цитираната разпоредба на първия анекс, цената била намалена, изтъкнато е, че съгласно анекса с клиента, дружеството дължи неустойка.

4.5. Относно плащанията на автомобилите, е установено, че на [фирма] е предоставен заем от [фирма]- по договор за заем от 10.11.2017г. за сумата от 144 280лв. и за рок до 10.11.2010г. , като заемните средства били преведени от заемотателя по сметката на "Мото Б. 94 Е. с два платежни документа : на 15.05.2018г. - 48 096лв. с получател "А. О. - дилъра на автомобилите, с основание за превода нареден по искане, и от 19.04.2018г. - за 96 192 лв. с основание за превода – „фактура 12400004204, [ЕГН], ЗЛ МОТО Б. и ЕИК“. От тези данни са формирани изводи, че [фирма] е платило трите автомобили на "А. О. с парични средства на [фирма], които се споделят и от съда.

4.6. Трите фактури, издадени от жалбоподателя [фирма] към [фирма]., са платени от последното дружество по банков път на 18.06.2018г., на 19.06.2018г. и на 22.06.2018г. - всяко плащане на стойност - 14 428 лв. с посочване, че е във връзка с конкретна фактура.

4.7.От движенията по банковата сметка на [фирма] е установено, че от последното дружество са извършени преводи към "Р. К." на същите дати, посочени в предходната точка, за които е заявено, че представляват връщане на заем. Така [фирма] е направило преводи към "Р. К." на 18.06.2018г. за 14 430 лв. , на 19.06.2018г. - за 14 410 лв. и на 22.06.2018г. - 14 000лв.

4.8.Следователно, в един и същи ден по банковата сметка на жалбоподателя са постъпили суми за плащания по трите спорни фактури, и в същия ден са върнати насрещни плащания за приблизително същата стойност.

4.9 При сравнение на договорената неустойка - намаление на цената на автомобилите, се установява, че между Прокуратурата и Р. К." Е. е договорена неустойка в размер на 0,1% от цената на автомобилите, но не повече от 5%от цената на съответния

автомобил, а между жалбоподателя и [фирма] - неустойката при забава под и над 10 календарни дни съставлява значително по-висока стойност, като достига до 91 67% от първоначално договорената цена на автомобилите.

При така изложеното по фактите, съдът формира следните правни изводи по съществуването на правния спор:

Видно е, че цената на стоките по трите спорни фактури е намалена от 61 61 120 лв. с ДДС по първоначалния договор на 14 428,80лв. с ДДС, с обяснение за закъснение на доставката и договорения размер на неустойката с чл.3 от първия анекс към договора за доставка на автомобилите между [фирма] и [фирма] от 22.11.2017г.

Договорът между [фирма] и [фирма] са търговски сделки за двете страни по тях, но по въпроси, по които липсва правна уредба, на основание чл.288 от Търговския закон, са приложими разпоредбите на гражданското законодателство. В Търговския закон се съдържа единствено забрана за намаляване на неустойката поради прекомерност – чл.309 ТЗ, също в чл.297 е предвидено, че търговска сделка не може да се унищожава поради крайна нужда и явно неизгодни условия.

Общите правила за неустойката са регламентирани в чл.92, ал.1 ЗЗД, които следователно, на основание чл.288 от ТЗ са приложими в казуса по делото.

По отношение на действителността на клаузата за неустойка, следва да бъде съобразено даденото тълкуване от ВКС по този въпрос, задължително за настоящия съд. Условията и предпоставките, при наличието на които уговорена в търговски договор неустойка е нищожна поради накърняване на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр.3 от ЗЗД, са разглеждани в Тълкувателно решение № 1/2009 г. от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, според което:

-Неустойката следва да се приеме за нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр.3 от ЗЗД тогава, когато единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора при съблюдаване и на примерно изброените критерии като естество и размер на обезпеченото с неустойка задължение; обезпечаване на задължението с други, различни от неустойката, правни способности; вид на уговорената неустойка и на неизпълнението, за което е предвидена; съотношение между размера на неустойката и очакваните вреди от неизпълнението – т.3.

-В решението е признато служебно правомощие на съда да следи за съответствието на клаузата за неустойка с добрите нрави и принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения, предвид значимостта им за действителността на договора и на отделните негови клаузи.

В казуса по делото е уговорена неустойка между жалбоподателя и Р. К. в абсолютна сума- 50 х.лв. при закъснение до 10 дни и 140 073,60лв. при закъснение над 10 дни, при цена по договора за доставка общо – 183 360лв., обсъдено по фактите, което е израз на признатата им свобода на договарянето по чл. 9 ЗЗД. Последното е неотнормосимо към валидността на клаузите за неустойка, в случай, че не съответстват на императивните норми на закона и на добрите нрави, в частност на принципа за справедливост и добросъвестност в гражданските и търговски правоотношения.

В казуса по делото неустойките са уговорени за изпълнение на задължението на жалбоподателя – като изпълнител по договора от 22.11.2017г. да достави стоките в определен срок – до 22.03.2018г. Преценявана към момента на сключване на договора, уговорената по този начин неустойка безспорно отговаря на присъщата ѝ обезпечителна функция по чл.92, ал.1 от ЗЗД, доколкото е предназначена да стимулира точното в качествено отношение изпълнение на възложените работи.

При липса на уговорка за неустойка възложителят по договора за доставка на автомобилите – Р. К. Е., има правото на обезщетение за вредите по общите правила за договорна отговорност и до размера на същите тези вреди - чл.195, ал.2 ЗЗД – претърпени вреди и пропуснати ползи. В казуса по делото санкционирането на изпълнителя с неустойка е предвидено единствено и само в случай на неизпълнение в срок. Предвиденото по анекса от 22.11.2017г. между жалбоподателя и купувача Р. К. Е. за размера на неустойката – достигаща до **91, 67%** от стойността на стоките, не кореспондира и няма за основание претърпени вреди от неизпълнението. Видно е, че поради неизпълнението от страна на жалбоподателя, Р. К.“ Е. се е задължило по договора си с Прокуратурата на Република България за неустойка в размер максимално до 5% от цената на стоките.

С оглед липсата на връзка с евентуалната вреда, несъмнено клаузите за неустойка по чл.3 от анекса от 22.11.2017г. , подписан между %Мото Б. 94 [фирма] дерогира обезщетителната функция на неустойката, предвидена по чл. 92, ал. 1 от ЗЗД, по същите причини не може да се приеме, че неустойката изпълнява и санкционна функция по същата разпоредба.

При положение, че неустойката не изпълнява присъщите ѝ функции по чл.92, ал.1 ЗЗД, би се допуснало недопустимо обогатяване на купувача на трите автомобила Р. К.“ Е. за сметка на доставчика им – МОТО Б. 94 Е. и като резултат от признаването на възникнало задължение за неустойки с анекса от 22.03.2018г. – намалението на цената и ощетяване на държавния бюджет.

Изложеното дава основание да се приеме, че съдържащите се в процесните договор и анекси между жалбоподателя и Р. К.“ Е. клаузи за неустойка противоречат на основния принцип за справедливост и добросъвестност в търговските правоотношения и като накърняващи добрите нрави са нищожни на основание чл. 26, ал. 1, пр.3 от ЗЗД. Нищожността на клаузата за неустойка съставлява отрицателен юридически факт, който е пречатствал възникването на вземането за неустойка.

Още повече, от обсъденото за клаузите на договора и анексите за неустойката, както и обстоятелствата по делото за плащанията между страните, не може да се направи извод, че договорите са сключени с намерение да бъдат действително изпълнени в срок, а целта им е била кумулирането на разходи за неустойка. Очевидно неизгодна за жалбоподателя е клаузата, според която същият е задължен да осигури доставка на автомобилите в определен срок от авансовото плащане – 4 месеца, но без да е уговорено авансово плащане с неговия клиент [фирма], видно от чл. 2 от договора , уговорено е само плащане по банков път. Нещо повече, в чл.3 от същия договор е уговорена възможността в полза на възложителя Р. К. Е. да прецени дали правото на собственост на

автомобилите не следва да бъде прехвърлено при условията на лизингов договор, т.е. на разсрочено плащане на цената. Още повече, че няма данни или въведени твърдения, въпреки закъснялата доставка на автомобилите от страна на Р. К. Е. към Прокуратурата, дружеството да е платило неустойки. Неясно как са посочвани конкретни номера на шаси за всеки от автомобилите, т.е. вещите са индивидуализирани изцяло като съществуващи, но същите е следвало да се произведат след сключването на договорите, а заводът на Фолксваген в Германия спрял работа, което причинило забавяне на доставката на автомобилите. Тези твърдения са взаимно-изключващи се, като може да се приеме, че доставката на автомобилите в срок е зависела от плащането им. от страна на жалбоподателя към неговия доставчик.

Установено е също, че плащанията за доставка на трите автомобила от страна на дружеството-жалбоподател към неговия доставчик са финансирани по договор за заем и преводи на парични средства от Р. К. Е., обсъдени по т.4 по-горе, т.е. договорени са доставки на значителни стойности, които надхвърлят възможностите за плащане със средства от собствена икономическа дейност.

При тези обстоятелства, не може да се приеме, че е положена грижата на добрия търговец за изпълнението на договорите от страна на жалбоподателя към неговия доставчик на автомобилите и по договора за последващата им реализация.

Следователно, при обстоятелствата по делото, няма основание да се приеме, че от страна на жалбоподателя е имало действителна възможност и намерение за изпълнението на насрещните престации в срок, взаимоотношенията от финансова страна са насочени към формирането на нереално висока неустойка, в намаление на първоначално договорената цена, което ощетява бюджета поради начисляването на ДДС върху по-ниска данъчна основа.

Освен горното, взаимоотношенията на страните - анкета от 22.03.2018г. за намаляване на цената поради задължение за неустойка, не съответстват на предвиденото за отчитане на неустойките от данъчнозадължените по ЗДДС лица. Така съгласно чл.84 от ППЗДДС, **озаглавен "Документиране на неустойки и лихви с обезщетителен характер"**, за документирането на неустойките и лихвите с обезщетителен характер не се издава данъчен документ, а същите се документират с издаване на документ, удостоверяващ плащането им. Предвид на тази правна уредба, фактурите за доставка на трите автомобила е следвало да бъдат издадени за първоначално-договорената цена, съответно начислен дължимия ДДС, като допълнително, по реда, предвиден в закона се документира плащане на неустойка.

Споделими са изводите на органите по приходите, че цитираната в жалбата съдебна практика е относима към приложението на чл.177 ЗДДС, както и, че при определянето на данъчните задължения по издадените от жалбоподателя три фактури не следва да бъдат взети предвид договореностите, които са в отклонение от закона.

Както е посочено в решението на ответника, неустой като по чл.93, ал.1 ЗЗД не подлежи на облагане с ДДС, тъй като няма характера на доставка по чл.6

ЗДДС, а ако страните прикриват под формата на неустойка дължима насрещна престация на извършени облагаеми доставки, то се дължи ДДС. Това следва от чл.17 ЗЗД. Данъчната основа в случая следва да се определи по реда на чл.26, ал.2 ЗЗД без да се отчита намалението на цената с неустойка. Ответникът е приел в решението си, че за процесните доставки се прилага общия ред и позоваването на чл. 27, ал.1 ЗДДС е неотнормено, което се споделя от съда.

При така изложеното, правилно е приетото от органите по приходите в РА, че признаването на неустойка с анекса от 22.03.2018г. и поради това намаляване на цената на доставените автомобили, съобразно изложеното от съда поради недействителност на клаузата за нейстойка, не следва да бъде взето предвид при определянето на задълженията за ДДС за доставката на трите автомобила по процесните три фактури. Видно е, че първоначалната стойност на автомобилите по договорите между жалбоподателя и неговия клиент и между жалбоподателя и дилъра на автомобилите са съвпадали изцяло - 61 120,лв. с ДДС, поради което правилно с РА е извършено доначисляване на данъка за разликата, на основание чл.26, ал.2 ЗДДС - в размер на 23 345,60лв. ДДС за данъчен период м. 04.2018г., като резултата за данъчния период от данък за възстановяване 22850,61лв. е коригиран на дължим ДДС в размер на 489,99лв. и лихви - 31,44лв. към датата на РА.

Предвид на изложеното, жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

Поради своевременно направено искане за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя, на основание чл.161, ал.1 ДОПК, и предвид материалния интерес по делото за главница и лихви, на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 1230лв. вр. чл.8, ал.1, от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

На основание изложеното и чл.160, а.1 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място], срещу Ревизионен акт № Р-22221718003281-091-001/31.12.2018г., издаден от Е. С. - орган, възложил ревизията и Роза З., ръководител на ревизията, в частта за доначислен ДДС в размер на 23 345,60лв. за данъчен период м. 04.2018г., като резултата за данъчния период от данък за възстановяване 22850,61лв. е коригиран на дължим ДДС в размер на 489,99лв. и лихви - 31,44лв. към датата на акта.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място], ДА ЗАПЛАТИ по бюджета на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ при Централно управление на Националната агенция за приходите, сумата от 1 230 (хиляда двеста и тридесет) лева за разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия